

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2642/2021
14.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацића, Добриле Страјина и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Живан Јеремић, адвокат из ..., против тужених Јавног предузећа „Предузеће за изградњу града Крагујевца“ и Јавног предузећа „Путеви Србије“, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 3172/19 од 04.02.2020. године, исправљеног решењем истог суда Гж 3172/19 од 25.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 14.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 3172/19 од 04.02.2020. године, исправљеног решењем истог суда Гж 3172/19 од 25.08.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 3172/19 од 04.02.2020. године, исправљеног решењем истог суда Гж 3172/19 од 25.08.2020. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Крагујевцу П 2244/17 од 08.04.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужилац, као таксени обвезник, да у року од 5 дана од пријема решења плати дуговану таксу на тужбу у износу од 35.558,00 динара, казнену таксу у износу од 17.779,00 динара, таксу на пресуду у износу од 35.558,00 динара, казнену таксу у износу од 17.779,00 динара, таксу на жалбу у износу од 35.558,00 динара, казнену таксу у износу од 17.779,00 динара, таксу на одлуку о жалби у износу од 35.558,00 динара, казнену таксу у износу од 17.779,00 динара, што укупно износи 213.348,00 динара. Ставом другим изреке, одређено је да ће се, уколико таксени обвезник не поступи у складу са наведеним, одредити извршење ради наплате наведеног износа које ће спровести јавни извршитељ одређен од стране председника суда. Ставом трећим изреке, одређено је да ће трошкови спровођења решења пасти на терет таксеног обвезника.

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Гж 3172/19 од 04.02.2020. године, исправљеним решењем истог суда Гж 3172/19 од 25.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба таксеног обвезника и потврђено решење Основног суда у Крагујевцу П 2244/17 од 08.04.2019. године у ставовима првом и другом изреке у односу на таксу на тужбу у износу од 35.558,00 динара, казнену таксу

у износу од 17.779,00 динара, таксу на пресуду у износу од 35.558,00 динара, казнену таксу у износу од 17.779,00 динара, таксу на жалбу у износу од 35.558,00 динара и казнену таксу у износу од 17.779,00 динара, а што укупно износи 160.011,00 динара, као и у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепено решење у ставовима првом и другом изреке у односу на таксу на одлуку по жалби у износу од 35.558,00 динара и казнену таксу у износу од 17.779,00 динара.

Против наведеног решења донетог у другом степену, у правноснажном делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Побијаним решењем, у правноснажном делу, обавезан је тужилац као таксени обвезник да уплати судске таксе за предузете радње и у износима наведеним у изреци, након оцене да није основан приговор тужиоца о застарелости права на наплату судске таксе, у смислу члана 8. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94... 95/18) након протеча рока од 3 године по истеку календарске године у којој је настала таксена обавеза. У односу на то спорно правно питање другостепени суд је закључио да се примењује одредба члана 388. ЗОО о прекиду застарелости, а којим је прописано да се рок застарелости прекида подизањем тужбе и сваком другом повериочевом радњом предузетом против дужника пред судом или другим надлежним органом у циљу утврђивања обезбеђивања или остваривања потраживања у вези члана 392. ЗОО, који прописује да после прекида застаривање почиње тећи изнова, а време које је протекло пре прекида не рачуна се у законом одређени рок. С обзиром да је у току поступка тужиоцу упућена опомена на обавезу плаћања таксе, то од момента опомене тече нови рок застарелости у складу са напред цитираним одредбама ЗОО, па по мишљењу другостепеног суда део таксе коју од тужиоца треба наплатити није застарео.

По оцени Врховног касационог суда другостепени суд је, према утврђеним чињеницама које су од значаја за доношење спорног процесног решења, донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда да се застаривање наплате судске таксе прекида достављањем опомене или налога за плаћање судске таксе у смислу члана 388. Закона о облигационим односима, јер наведено представља обавезне радње суда прописане Законом о судским таксама предузете против дужника у посебном поступку за наплату неплаћене таксе у циљу остварења потраживања.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези са чланом 420. став 1. и 6. ЗПП и чланом 39. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ бр.106/15..9/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Наплата судских такси регулисана је Законом о судским таксама („Службени гласник РС“ бр.28/94...95/18), којим је у члану 40. став 3. прописано да се поступак извршења наплате судских такси спроводи према одредбама закона којим се уређује поступак извршења и обезбеђења.

Одредбом члана 24. Закона о извршењу и обезбеђењу као правни лекови у извршном поступку прописани су жалба и приговор, док је одредбом члана 27. истог закона прописано да против правноснажног решења није дозвољена ревизија.

Према члану 39. истог закона, у извршном поступку и поступку обезбеђења сходно се примењује закон којим се уређује парнични поступак, ако овим или другим законом није другачије одређено.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу изјавити ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан.

Како је у конкретном случају ревизија изјављена против правноснажне судске одлуке о наплати судске таксе, односно да се ревизијом оспорава решење којим се поступак правноснажно не окончава, то ревизија није дозвољена ни по одредбама закона који регулише поступак извршења и обезбеђења, а ни применом члана 420. став 1. Закон о парничном поступку.

Из наведених разлога применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић